

καὶ ἠρωτήσαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὡς πάντοτε, διατί δ κ. Ρώκ ἀφίνει τὴν φωνὴν του παραδεδομένην εἰς τὴν ἀναντιρρήτως ἐσφαλμένην γαλλικὴν μέθοδον, καθ' ἣν τὸ ἄσμα ὅτε μὲν εἶνε ψίθυρος ἀνεπαίσθητος, ὅτε δὲ τούναντιον παταγώδης ἐκφώνησις καὶ οὐδέποτε σχεδὸν ἄσμα, καὶ δὲν ὑποβάλλει αὐτὴν εἰς τὴν γερμανικὴν διδασκαλίαν, καθ' ἣν τὸ ἄσμα πρέπει ἰδίως καὶ πρὸ παντὸς ν' ἀκούηται ὡς ἄσμα, ἀναβαῖνον μὲν καὶ καταβαῖνον τὴν δυναμικὴν κλίμακα τοῦ ἤχου, διατηροῦν ὅμως πάντοτε καὶ ἀπαραιτήτως τὸ προσῆκον τῆς ἐντάσεως μέτρον.

Περὶ τῶν ἄλλων ἐκτελεστῶν οὐδὲν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, εἰμὴ μόνον ὅτι ἐπεθυμοῦμεν πλεονα μελέτην καὶ παρασκευὴν παρὰ τοῦ παιζόντος τὸ δεύτερον βιολίον κυρίου Monti¹ Α.

ΠΟΝΤΖ

Ἡ λέξις πόντζ (punch) προῆλθεν ἐκ τοῦ περσικοῦ panj, ὅπερ κυρίως μὲν σημαίνει πέντε, ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ εἰς δήλωσιν ποτοῦ τινος συγκευμένου ἐκ πέντε διαφόρων οὐσιῶν, τουτέστι τείου, σακχάρους, οἴνοπνεύματος, κανέλλας καὶ λεμονίου. Εἰς παρασκευὴν τοῦ ποτοῦ τούτου ἡμεῖς ἀναμιγνύομεν τέτοιον ἢ βραστὸν ὕδωρ, σάκχαριν, λεμόνιον, καὶ χοριάκ ἢ ρώμιον, ὅπερ τινὲς καὶ ἀνάπτουσιν.

Τὸ πόντζ εἶνε ποτὸν νέον, ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ Ἄγγλοι παρέλαβον ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν. Πρὸ δύο ἡδὴ αἰώνων οἱ ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαῖς ἐγκατασταθέντες Ἄγγλοι μετεχειρίζοντο ποτὸν τι, εἰς παρασκευὴν τοῦ ὁποίου ἀνεμίγνυον γαλακτώδες τι ἐκχύλισμα μετὰ τείου, σακχάρους, ὕδατος καὶ λεμονίου· τὸ ποτὸν τοῦτο ὠνόμασαν διὰ τοῦ Ἰνδικοῦ ὀνόματος pantsch (πέντε), διότι εἰς παρασκευὴν αὐτοῦ ἀνεμιγνύοντο πέντε οὐσίαι. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ pantsch οἱ τῶν Ἰνδιῶν κατακτητῆται παρήγαγον τὸ ἐαυτῶν punch. Εἰσαχθὲν δ' οὕτω τὸ ποτὸν εἰς Εὐρώπην κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ταχέως ἐγένετο κοινὸν ἀπανταχοῦ τῆς ἡπείρου.

Ἐν ἐκάστῳ ἔθνει τὸ πόντζ παρασκευάζεται κατ' ἴδιον τρόπον, ἐξ οὗ τὸσαῦτα ὑπάρχουσιν εἶδη πόντζ, ὅσοι σχεδὸν καὶ οἱ λαοὶ, ἢ μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, οἱ χρῆσιν ποιοῦμενοι τοῦ ποτοῦ. Οἱ μὲν ἀντὶ ρωμίου θέτουσιν οἴνοπνευμα, ἄλλοι δὲ εἰσάγουσιν εἰς αὐτὸ οἶνον· ἄλλοι ἀντὶ τείου μεταχειρίζονται μόνον βραστὸν ὕδωρ, ὑπάρχουσι δὲ καὶ οἱ θέτοντες ἐντὸς αὐτοῦ πάγον, ἢ κρόκον ὠῶν, ἢ οἴνοπνευμα κερασίων ἢ μαρρασκίνον. Ὅλα δὲ τὰ εἶδη ταῦτα, καίτοι πολλάκις οὐσιωδῶς διάφορα, ὀνομάζουσι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πόντζ. Τινὲς μεταχειρίζονται σεράπιον λεμονίου εἰς παρασκευὴν τοῦ πόντζ. Ἀλλὰ τὸ δι' αὐτοῦ παρασκευαζόμενον ποτὸν οὐδέποτε εἶνε ὁμοιον πρὸς τὸ παρασκευαζόμενον διὰ προσφάτου λεμο-

νίου· διότι τὸ δξὺ τοῦ λεμονίου ἀποβάλλει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα καὶ λαμβάνει ὅλως ἄλλοίαν γεῦσιν, ὅταν βράζεται εἰς κατασκευὴν σεραπίου. Τοῦτο δ' εὐκόλως ἐννοεῖ τις συγκρίνων τὴν ἐκ προσφάτου λεμονίου λεμονιάδα πρὸς τὴν διὰ σεραπίου κατασκευαζομένην.

Ὁ Σχίλλερ ἔψαλε τὸ πόντζ ἐν τῷ ὠραίῳ ποιήματί του Punschlied. Τέσσαρα στοιχεῖα, λέγει ἐν αὐτῷ ὁ μέγας ποιητής, ἀπαρτίζουσι τὸ πόντζ: λεμόνιον, σάκχαρις, ὕδωρ καὶ οἴνοπνευμα. Οἱ σημερινοὶ Γερμανοὶ ὅμως προσθέτουσι καὶ καλῶς κτυπημένον ὠν, δι' οὗ ἀποτελεῖται τὸ παρ' αὐτῶν λίαν φημιζόμενον eierpunsch, ὅπερ καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμάς ταύτας εὗρεν ἐξαίσιον. Κατ' ἀρχαῖον ἔθιμον ἐν ἀπάσῃ τῇ Γερμανίᾳ γίνεται γενικὴ χρῆσις τοῦ πόντζ κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους.

Οἱ ἔρασταὶ τοῦ πόντζ παρασκευάζουσιν αὐτὸ οἱ ἴδιοι κατ' οἶκον. Εἶνε ἀληθῶς εὐχάριστον νὰ βλέπη τις ἀναθρώσκουσαν ἐκ τοῦ στίλβοντος ὑγροῦ τὴν κυανθὴν φλόγα, καὶ εἶτα νὰ καταπίνῃ αὐτὸ θερμότατον καὶ εὐώδες ἔτι.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κατασκευάσωσι καλὸν πόντζ ἅς ἀναγνώσωσι τὴν σημερινὴν συμβουλήν τῆς Ἑστίας.

31 Δεκεμβρίου 1879 *Γ.

Γνωμίαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

341.

Οὐχ ἦπτον τῶν τῆς νεότητος παθῶν ὀλεθρία εἶναι τῶν γερόντων ἢ γλιαρῶτης.

342.

Οὐχὶ μόνον ἡ καλιὰ, ἀλλὰ καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά διασώζουσι τοὺς χαρακτῆρας τῆς χώρας, ἐν ἧ ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη.

343.

Μέγας ἀνὴρ γίνεται ὁ ἐκ πάσης συνδρομῆς τῆς τύχης αὐτοῦ ὠφελούμενος.

344.

Καθὼς τὰ φυτὰ, οὕτω καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσιν ἰδιότητας τινὰς κεκορυμμένες, αἰτινες κατὰ τύχην ἀνακαλύπτονται.

345.

Αἱ περιστάσεις ἐξαγγέλλουσι τὰ περὶ ἡμῶν εἰς τοὺς ἄλλους, ἐξαιρέτως δὲ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς.

346.

Καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς τῆδε κάκεισε παραφέρονται, ὅταν ἡ φυσικὴ αὐτῆς κρᾶσις οὐδόλως μετ' αὐτῶν συμφωνῇ.

347.

Καθ' ἡμᾶς, οὐδεὶς ἄλλος ὄρθην ἔχει γνώμην, εἰμὴ ὁ μετ' ἡμῶν συμφωνῶν.

348.

Ὁ ἐρωτόληπτος πολλάκις διστάζει περὶ τῶν ἀδιστακτικῶς ὑπ' αὐτοῦ πιστευομένων.

349.

Τὸ μέγιστον τοῦ ἔρωτος θαῦμα εἶναι ἡ ἀπό-
των διαθρύψεων ἀπαλλαγῆ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐκαστος φέρει ἐν ἑαυτῷ Προμηθέα εἶνε
δημιουργός, ἀνάρτης καὶ μάρτυς (Ἐλισάβετ
τῆς Ρωμανίας).

* * * Οὐδείς ὑπάρχει μέγας ἀνὴρ ἀπέναντι τοῦ
ἱατροῦ τοῦ (Ἀλέξανδρος τῆς Ὀλλανδίας).

* * * Ὁ πιστεύων, ὅτι ἡ εὐτυχία ἐγκρατεῖται ἐν
φλεγμαίνουσῃ φιλοτιμίᾳ μᾶλλον ἢ ἐν ἀβροῦ καὶ
ἀπλῶ αἰσθηματι, φρονεῖ, ὅτι τὸ ἀχανές πέλαγος
σθενύνει τὴν δίψαν μᾶλλον ἢ καθαρὸν καὶ διαυ-
γές ὕδωρ μικρᾶς πηγῆς (Καστελάρ).

* * * Ἐπιτέλει τὰ καθήκοντα, γαῖα δὲ μι-
χθήτω πυρὶ (Βάδινγκτων).¹

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κομφευσόμενος φοιτητής, διερχόμενος μετὰ τι-
νος φίλου του ἐνώπιον τοῦ καταστήματος τοῦ κ.
Βερυέ, λέγει αὐτῷ ὑπερφηφῶς :

— Αὐτός, φίλε μου, εἶνε ὁ ῥάπτης μου.

— Ἄμ δέ. Διὰ ποῖόν μὲ παίρνεις ; Ἄν ὁ Βε-
ρυέ ἦτο ὁ ῥάπτης σου, ἴσχυομαι νὰ περάσῃς
ἔμπροστὰ ἀπ' τὸ μαγαζί του ;

Ο ΚΟΥΚΟΣ

Τ' ἄκουσες, φῶς μου, τὸ πουλί ποῦ βγαίνει βράδυ, βράδυ,

Αὐτὸ ποῦ φέρνει στὰ φτερά τῆς λύπης τὸ μαγνέδι ;

Ποῦ ὅταν τῆς γῆς ἡ ταραχὴ πάσῃ ἀπὸ πέρα ἕως πέρα,

Κι' οὔτε κουδοῦνι πλέον λαλή, οὔτε βοσκοῦ φλογέρα,

Αὐτὸ, πουλί ἀξενγάρωτο, σ' ἔρρο κλαρὶ καθίζει,

Καὶ μὲ παράπονο κοντὸ τὸ μοιρολόγι ἀρχίζει ;

* Ἄν δὲν φοβεῖται, ἀγάπη μου, τὰ ἔστωικὰ τοῦ δάτου,

* Ἐλα μαζί μου στὸ βουνὸ καὶ τὸ πουλί ἀφουράστου !

Βλέπεις ἐκεῖνην τῆ φτελεῖα καρσὶ στὸ κυπαρίσσι ;

Πότ' ἐκεῖ ἴπνω κάθεται, καὶ πότε στὸ ἔρροκκλησί ;

* Ὅταν δὲ τ' ἄλλα τὰ πουλιὰ, κοιμημένα στὴ φωλεὰ τους,

Χορτάτα ἀποκοιμίσουνε τ' ἀμάλλιαγα μικρά τους,

Μόλις ἡ ἀγνή τοῦ φεγγαριοῦ λαμπάδα ἀναγαλλιάσῃ

Καὶ μοναξιάς, καὶ σὺδενδρα, καὶ ποταμοῦ, καὶ δάση

Μόλις ἡ πάχη τοῦ βουνοῦ χύση πνοαῖς δροσάταις,

* Ὅλο λιθάνι ἀγραμπελῆς καὶ θυμαιοῦ γεμάταις,

Τότε τῆς λύπης τὸ πουλί, τότε τῆς τρύφα ἀφίνει,

Καὶ σὲ τραγοῦδι νεκρικὸ τὸν στεναγμοῦ του χύνει.

* Ἀρχίζει κ' ὁ ὅ— αὐτοὺλιάζεται— δεῦτερο κ' ὁ ὅ φωνάζει,

Κ' ὁ ὅ ξαναλέει, κ' ἀκούωντας, κ' ὁ ὅ ἡ λαγκαδιὰ ἀ-

ναράζει.

Τρέχει ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον, κ' ἀπὸ ἴγυαλὸ σὲ βράχι,

Κάνεις δὲν τ' ἀποκρίνεται παρὰ ἡ σπηλιὰ μονάχη.

* Ἐν ὅμως τύχη τοῦ πουλιοῦ τὸν ὀλονόχτιο θῆνη

Νὰ μεταφέρῃ ὁ ἀντίκαλος πρὸς τὸ λειβάδι ἐκεῖνο,

* Ἀνίσως πρὸς τὸ χάραγμα τοῦ λαγαδιοῦ τὸ ἀγέρι

Στὴν παρακάτω ἀρογιαλιὰ τοῦς σεναγμοῦς του φέρη,

1. Ἀπεσπᾶσθησαν ἐκ τῆς Paris-Murcie, εἰκονογραφημέ-

νης ἐφημερίδος, ἐκδοθείσης ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὑπὲρ

τῶν θυμάτων τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ πλημμυρῶν, περιεχομένης

δὲ αὐτόγραφα ἀποφθέγματα βασιλέων, πριγκιπῶν, πολι-

τικῶν, συγγραφέων καὶ ἄλλων ἠρώων καὶ ἠρωίδων ἐν

ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμαις. Τῆς ἐφημερίδος ταύ-

της, ἡς μόνον εἰς ἀριθμὸς ἐκδοθήσεται, ἐπωλήθησαν, πρὸς

1 φράγκον, ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀντιτύπων. Σ. τ. Δ.

Τότε μὲ μίᾳς δέκα φωναῖς κάθε λογιῆς προβαίνου

Ποῦ ἀδελφικὴ ἀνταπόκρισι μὴ μετὴν ἄλλη δένου

Κ' ο ὅ τὸτ' ἐδῶ, κ' ο ὅ τὸτ' ἐκεῖ, κ' ο ὅ βγαίνει ἀπ' τὸ γε-

[φῶρι,

Κ' ο ὅ παρεμπρός, καὶ πάλιν κ' ο ὅ ἕως τὸ ἴσπερὸ ἀ-

[κρωτήρι.

Ἐν Λιτόρνω, 1879.

Z.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄνὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην ὁ χει-
μῶν ἐνέσκηψεν ἐφέτος ἐξαιρετικῶς ὀδυρῶν. Ἐν
Παρισίοις πυκνὴ χιών διέκοψεν ἐπὶ ἡμέρας ὄλας
πᾶσαν συγκοινωνίαν, καὶ ἡ συνήθως τοσοῦτον
θορυβώδης πόλις ὤμοιάζε νεκρά. Πολλὰ τρόφιμα
ὑπερετιμήθησαν ἐπαισθητῆ δὲ κατέστη ἰδίως
ἡ ἔλλειψις τοῦ γάλακτος, ὅπου κομίζουσι οἱ
χωρικοὶ ἐκ τῶν περιχώρων. Φυσικῶ τῶ λόγῳ
ὁ χειμῶν ἐπολλαπλασίασε τὰ παθήματα καὶ
τὰς στερήσεις τῶν πενήτων. Ἄλλ' οἱ Παρυσια-
νοὶ ἔσπευσαν εἰς περιθαλψίν αὐτῶν μετὰ γεν-
ναϊότητος, ἥτις ἔχει τι τὸ ἐπιβάλλον. Μόνη ἡ
σύνταξις τοῦ «Φιγαρώ» συνέλεξεν ἐν διαστή-
ματι ὀλίγων ἡμερῶν ἑπτακοσίας χιλιάδας φράν-
κων. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ διαδήλωσις εἶχεν
ἐν μέρει καὶ πολιτικὴν σημασίαν, διότι τὰ συλ-
λεγόμενα χρήματα θὰ διατεθῶσι διὰ τῶν ἱερέων
καὶ τῶν κομητάτων, καθ' ὧν καταφέρονται οἱ
δημοκρατικοί. Ἐν μέρος αὐτῶν ἐχρησίμευσεν
ἤδη εἰς ἀνίδρυσιν «δημοσίων θερμαντηρίων»,
ἐν οἷς οἱ πένητες εὐρίσκουσι δωρεὰν πῦρ καὶ ὀ-
λίγον ζεῦμα. Πάμπολλα ἀκατοίκητα οἰκήματα
καὶ ἐργοστάσια μετεβλήθησαν ἐκ τοῦ προχείρου
εἰς θερμαντήρια. Ἐτερος νεωτερισμὸς εἰσαχθεὶς
ὑπὸ τοῦ «Φιγαρώ» εἶνε ἡ ἀνέγερσις μεγάλων
κιγκλιδωτῶν πυραύνων (braseros) ἐν πάσαις
ταῖς κεντρικαῖς πλατεῖαις, ἐνθα δύναται νὰ
θερμαίνωνται πρὸς στιγμὴν οἱ ἀμαξήλαται, οἱ
ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ ἐν γενεῖ πάντες οἱ ὡς
ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἡναγκασμένοι νὰ διη-
μερεύωσι καὶ νὰ διανυκτερεύωσιν ἐν ὑπαίθρῳ.
Αὐτηροτέρα εἶνε ἡ τύχη τῶν θυμάτων τοῦ
χειμῶνος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι
τὰ αὐτὰ μέσα βοηθείας. Μυριάδες ἀνθρώπων
στεροῦνται ἐργασίας καὶ ἄρτου, καὶ πρὸς περι-
θαλψίν αὐτῶν κυρίως ἡ κυβέρνησις ἐζήτησε παρὰ
τῆς Βουλῆς ἑξακτον πίστωσιν ἐκ πέντε ἑκα-
τομμυρίων φράγκων. Ἐν Σαλῶν οἱ λυκοὶ εἰσῆλ-
θον εἰς τὴν πόλιν ζητοῦντες βορᾶν. Ἐν αὐτῇ
τῇ Νικαίᾳ, ἥς τὸ κλίμα φημίζεται ὡς ἀφρικαντι-
κόν, τὸ ἔδαφος ἐκαλύφθη ὑπὸ παχυτάτου στρώ-
ματος χιόνος. Τὰ αὐτὰ ἀπαίσια μηνύματα
ἔρχονται καὶ ἐξ Ἰταλίας. Τὸ θερμόμετρον ση-
μειοῖ πολλαχῶ 10—15 βαθμοῦς ὑπὸ τὸ μηδέν·
πολλοὶ δὲ ποταμοὶ καὶ ἐν ταῖς νοτιωτέραις ἐ-
παρχίαις ἐπάγωσαν. Ἐν Τερρέστη οἱ γέροντες
δὲν ἐνθυμοῦνται παρόμοιον ψῦχος ἀπὸ τοῦ 1829,
καὶ ὅμως εὐρισκόμεθα ἔτι εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ
χειμῶνος.